

Isten szolgáinak közössége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 32:1-14; 2Korinthus 2:14-16;
Efezus 2:19; Filippi 2:15; Zsidók 10:23-25; 1Péter 2:12

„A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk” (Zsid 10:23-24, RÚF).

A keresztyének küldetésének teljesítése közben nem becsülhetjük le, hogy milyen nagy jelentősége van az egyháznak, a hívők szervezett közösségének. Említettük a kihívásokat, amelyekkel szembenézünk, ha küzdeni akarunk az igazságtalanság és a szegénység ellen. Hittestvéreink közösségében összefogva áldást hozhatunk a többi embernek.

Megkísérhet viszont, hogy ettől eltérjünk, ha csak a saját gyülekezetünk/egyházunk működésére figyelünk, és közben elfeledkezünk arról, hogy létezésünk oka a világot szolgálni, ahová Isten helyezett bennünket. Egyházi testületként nem szabad figyelmen kívül hagynunk a körülöttünk megnyilvánuló szenvedést és gonoszságot! Krisztus nem függetlenítette magát ettől, tehát mi sem tehetjük. Hűségesen végezzük megbízatásunkat, hirdessük az evangéliumot, és a prédikálás mellett segítsünk az elnyomott, éhező, ruhátlan és gyámoltalan embereken is!

Egyházi közösségként és szervezetként, együtt képezzük Krisztus testét (lásd 1Kor 12:12-20). Ezért tehát úgy kell járnunk, kapcsolatot kezdeményeznünk, amint Jézus tette. Szolgáljunk a mai világban Jézus kezeként, lábaként, hangjaként és szíveként!

A VÁLTOZÁS ESZKÖZEI

Az apostolok cselekedetei első fejezeteiben láttuk: az első keresztény hívők másfajta közösséget alapítottak, gondoskodtak azokról, akik közöttük segítséget szedtek, együtt fordultak a külvilág felé, amikor kellett, segítettek, majd hívták az embereket, hogy hozzájuk csatlakozva ők is tapasztalják, amit Isten közöttük tett.

A só és a világosság jézusi példái mellett Pál még számos egyéb metaforával mutatja be az egyház tevékenységét a világban. Az Isten népeként élőkre többek között úgy utal, mint áldozatra (lásd Róm 12:1), Krisztus testére (lásd 1Kor 12:12-20), Isten követőire (lásd 2Kor 5:18-20) és jó illatra (lásd 2Kor 2:14-16). Mindegyik hasonlat azt mutatja be, hogy Isten országának képviselőiként mi a szerepünk most, a nagy küzdelem által megtépázott világban.

Nézzük át megint a fent említett különböző „képviselési” feladatainkat! Ezek közül melyik illeszkedik leginkább ahhoz, ahogyan a saját környezetünkben szeretnénk Istent bemutatni? Miért?

E metaforák mindegyikéhez tettek is társulnak, nem mintha azok által fogadna el bennünket Isten! Akiket Krisztus áldozata révén Isten már elfogadott, szeretete és kegyelme hatására az Ő eszközeiként akarnak élni a szenvedő és halálba tartó világban.

Itt azonban még mélyebbre is mehetünk: Isten országának a lényege a szeretet és a kegyelem, amikor tehát mi is szeretettel, kegyelemmel járunk el, akkor már most valóra váltjuk az örök országot, a részesei vagyunk.

A nemzetközi jog szerint az egyes nemzetek nagykövetségei az általuk képviselt ország részének számítanak, annak ellenére, hogy egy másik állam területén helyezkednek el, talán messze az anyaországtól. Amikor Isten országának elvei szerint élünk, ezzel már itt és most bepillantás nyílik az örök valóságba, ami a gonoszság végső vereségének előízét adja. Ha így járunk el Krisztus követőiként, képviselőiként, a saját életünkben, a gyülekezetben és azoknak az életében is tapasztalhatjuk szeretetünk és igazságának valódiságát, akiknek szolgálni igyekszünk.

2Kor 2:16 verse szerint mi a különbség a két illat között? Hogyan dönthetjük el, hogy mi melyiknek számítunk?

SZOLGÁLÓ MARADÉK

A prófécia szerint a maradék nép szabályos meghatározása ez: „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12; lásd még 12:17). A Biblia történetében ezek a tulajdonságok jellemzik Isten népét a föld történelmének utolsó szakaszában. Az Ige feljegyzéseiben azonban e maradék cselekedeteinek a példáit is megtaláljuk, főleg azt, hogyan szolgálják az embereket.

Ebből a szempontból szinte ijesztő lehet Mózes példája 2Móz 32:1-14 szakaszában. Hogyan viszonyítható ebben az esetben Mózes fellépése a Jel 12:17 versében bemutatott maradékéhoz?

Haragjában Isten megfenyegette Izrael népét, hogy elpusztítja őket, és az Ábrahámnak adott áldás – miszerint leszármazottai nagy néppé válnak – Mózesre és családjára száll át (lásd 2Móz 32:10). Mózes azonban ezt nem akarta, hanem bátran vitába szállt Istennel. Azzal érvelt, hogy ha az Úr valóra váltaná a fenyegetését, azzal önmagára vetne rossz fényt (lásd 2Móz 32:11-13). Ám még ennél is messzebb ment, magát is feláldozta volna a nép helyett. Mózesnek sok küzdelme volt, amíg a pusztában vezette a népet, akik szinte a kiszabadulásuk pillanatától fogva panaszkodtak és perlekedtek, ő mégis azt mondta Istennek: *Hogyha nem tudsz megbocsátani nekik, „törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál”* (2Móz 32:32). Még az örökkévalóságról is kész lett volna lemondani, csak hogy megmenthesse azokat, akikkel közös úton járt. Milyen nagyszerű példája ez az önfeláldozó szeretetnek azok iránt, akik nem érdemlik meg! Az egész megváltási terv nagyszerű szimbóluma! „Amikor Mózes közbenjárt Istennél Izraelért, féltékenysége feloldódott mély felindultságában és szeretetében azokért, akikért Isten vezetésével oly sok mindent megtett. Az Úr meghallgatta könyörgését és elfogadta önzetlen imáját. Isten próbára tette szolgáját. Megpróbálta tévelygő és hálátlan népe iránt érzett hűségét és szeretetét. Mózes nemesen hordozta el ezt a próbatételt. Izraelért való fáradozása nem önző indítékból fakadt. Isten választott népének jóléte drágább volt számára saját személyes méltóságánál. Még annál a kiváltságnál is drágább volt, hogy atyjává válhatott volna egy hatalmas nemzetnek. Isten meg volt elégedve Mózes hűségével, szívének egyszerűségével és becsületességével, és mint hűséges pásztorra, rábízta azt a nagy feladatot, hogy Izraelt az ígéret földjére vezesse” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 277-278. o.).

EMBEREKET MENTENI

Az egyházban időnként vitatkozni kezdenek, ami ott akad meg, hogy néha úgy érzik, választani kell a szociális vagy az evangéliumi munkára való összpontosítás között, tehát vagy jótékonyosság, vagy misszió, vagy az igazság, vagy az evangélium. Amikor azonban jobban megértjük e fogalmakat, megfigyeljük Jézus szolgálatát, eltűnik a különbség, és rájövünk, hogy az evangélium hirdetése meg a segítségnyújtás szorosan kötődik egymáshoz. Ellen White egyik legismertebb kijelentésében éppen erről a kapcsolatról írt: „Egyedül Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem«... A szegények terhein könnyíteni, a betegetek gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal és örüljünk az örülőkkel” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, Advent Kiadó, 91-92. o. – a fordító átdolgozásában)! Amint tehát láttuk, Isten országának e kétféle megnyilvánulása, az igazság és az evangélium szorosan összefonódik nemcsak Jézus tanításában, hanem a tanítványainak adott első megbízásában is.

Olvassuk el Fil 2:15 és 1Pt 2:12 verseit! Milyen bizonyoságtévő ereje van Isten népe jó cselekedeteinek? Mit mond erről Pál és Péter is?

Isten evangéliumának szélesebb körű értelmezésében az evangélium nem lesz érthető, ha hiányzik mellőle a szenvedélyes szeretet az emberek iránt. Jak 2:16 és 1Jn 3:16-18 versei például azt emelik ki, hogy mennyire viszsza az evangéliumhirdetés akkor, ha az életünkben nem mutatkozik meg. A legjobb evangelizáció az igazság kifejezése – a reménynek, a megmentésnek, a bűnbánatnak, az átalakulásnak és Isten mindent átölelő kegyelmének a jó hírt hirdeti az embereknek. Az evangelizáció és az igazság vágya egyaránt abból fakad, ha felismerjük Isten szeretetét az elveszett, összetört és megbézt emberek iránt, és ez a szeretet a mi szívünkben is felébred, mert Isten bennünk él. Nem kell választanunk az egyik vagy a másik között, hanem Istennel együttműködve munkálkodunk az emberekért, megadjuk, amire valóban szükség van, azokból a forrásokból, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsátott.

Mit tehetünk, nehogy a jó cselekedetek végzése közben elhanyagoljuk a megváltás evangéliumának a hirdetését?

JÓSÁG AZ EGYHÁZON BELÜL

Jób könyve elején Isten a saját jósága és a bűnös emberekkel való bánásmódja bizonyosságként mutat rá Jóbra és a hozzá való hűségére (lásd Jób 1:8). Különös módon hagyja, hogy a földi emberek életmódja alapján ítéljék meg az Ő hírnevét. Pál még azt is megfogalmazta, mennyire hisz Isten a „szentjeiben”, hiszen a gyülekezet közösségébe befogadta őket: „*hogy most az egyház által megismertesse a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal Isten sokféle bölcsességét*” (Ef 3:10, ÚRK).

Vajon mi minden tartozik bele Ef 2:19 versében „az Isten házanépe” fogalmának körébe? E leírás szerint hogyan kell működnie a szervezett egyháznak?

Minden közösség vagy szervezet alapvető értékei megmutatkoznak abban, hogyan bánnak a tagjaikkal. Az egyháznak – Isten házanépének, Krisztus testének, a Lélek közösségének – a legfőbb hivatása, hogy e szerint és ennek megfelelően éljen. „*Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békeségnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik*” (1Kor 14:33, RÚF). Isten igazsága, kegyelme és szeretete által bemutatott igazság, kegyelem és szeretet értékei szerint kell történnie mindennek az egyházban. A helyi gyülekezetektől kezdve a világegyház szervezetéig ezeknek az elveknek kell meghatároznia, hogyan vezetnek, hoznak döntéseket az egyházi vezetők, hogyan gondoskodnak a gyülekezeti közösség „legkisebbjeiről”. A tagok között időnként felmerülő vitás helyzetek megoldását is ezeknek az elveknek kell vezetnie. Ha nem tudunk tisztességesen és méltósággal bánni a tagjainkkal, vajon hogyan tudnánk úgy viszonyulni másokhoz? Amikor az egyházi szervezet embereket alkalmaz, nagylelkű munkálatónak kell lennie, fontos az embert többre értékelní minden egyéb szempontnál, tenni kell az ellen, hogy igazságtalanul bánjanak a tagokkal. Elengedhetetlen, hogy a gyülekezet biztonságos hely legyen, ahol minden tag a tőle telhető legtöbbet megteszi a sebezhetőbbek védelme érdekében. A gyülekezeti közösség tagjainak különösen készen kell állni arra, hogy támogassák a szenvedőket, a szükségben lévőket a gyülekezet „családjában”.

Ezt parancsolta nekünk Jézus. Rámutatott, hogy ez nemcsak megváltoztatja a hívők közösségét, hanem a hitük valóságát is bemutatja, amit így bárki láthat. „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13:34-35).

JÓ CSELEKEDETEKRE BÁTORÍTANI EGYMÁST

Nehéz és csüggesztő lehet az Úrért dolgozni még a legnemesebb szándékkal is, akkor is, ha az ember hiszi, hogy a jó oldalon, Isten mellett áll. Valós a világ fájdalma, szomorúsága. Ez az egyik oka annak, hogy szükségünk van a gyülekezetre. A támogató közösség modelljét adta Jézus a tanítványi körével. Csak ritkán fordult elő, hogy valakit egyedül küldött el, és még akkor is hamarosan ismét összejöttek, hogy megbeszéljék, kivel mi történt, egymás társaságában feltöltődjenek energiával, bátorsággal.

Olvassuk el Zsid 10:23-25 szakaszát! A 25. vers a legismertebb ebből a részből. És mit tudhatunk meg az előző két versből? Soroljuk fel, hogyan buzdíthatjuk „egymást szeretetre és jó cselekedetre” (Zsid 10:24, RÚF).

Szinte minden feladat, ügy vagy terv esetében igaz, hogy egy csoport együttműködésével többre jutnak, mint ha valaki egyedül dolgozik. Ez megint felidézi azt a képet, hogy az egyház Krisztus teste (lásd Róm 12:3-6), amelyben mindannyiunknak különböző, de egymást kiegészítő szerepe van. Amikor ki-ki a tőle telhető legtöbbet teszi, méghozzá egységes lelkülettel, hit által bízhatunk benne, hogy az életünknek és a munkánknak örökre szóló hatása lesz.

Fontos az eredmény, amikor igyekszünk helyesen cselekedni, hiszen ez az embereket és az életüket érinti, időnként azonban rá kell bízni Istenre, hogy mi lesz a dolog kimenetele. Előfordul néha, hogy miközben a szegénység enyhítése, a gyengék védelmezése, az elnyomottak kiszabadítása érdekében cselekszünk vagy szót emelünk azokért, akik nem szólhatnak magukért, csak kevés haladást tapasztalunk. Viszont az a reménységünk, hogy egy sokkal hatalmasabb és vitathatatlanul győztes ügy érdekében munkálkodunk: *„A jótéveszben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk. Azért amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig azokkal, akik hozzátartozóink a hitben”* (Gal 6:9-10, ÚRK, lásd még Zsid 13:16).

Éppen ezért hív bennünket Isten, hogy bátorítsuk egymást. A hűséges élet örömteli, de nehéz is. A legfőbb támogatónk az igazság Istene és az igazság közössége, és arra hívjuk az embereket, hogy ide csatlakozzanak.

Kit ismerünk, akiről tudjuk, hogy folyamatosan igyekszik enyhíteni mások szenvedésén? Hogyan lehetne bátorítani őt vagy egy ilyen csoportot a jó munka folytatására?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Hű tanúbizonyság” c. fejezet, 360-366. o.

„Az t a munkát, amit a tanítványok végeztek, nekünk is végeznünk kell. Legyen minden keresztény misszionárius! Megértő és könyörülő szívvel szolgáljunk a segítségre szorulóknak! Önzetlen buzgósággal igyekezzünk könnyíteni a szenvedő emberiség fájdalmán!...

Tápláljuk az éhezőket, ruházzuk fel a mezíteleneket és vigasztaljuk meg a szenvedőket és lesújtottakat! Szolgáljunk a kétségbeesett embereknek, és ébresztünk reményt azokban, akik már minden reményüket elvesztették!

Az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló krisztusi szeretet inkább képes megjavítani a gonosztevőt, mint a fegyver és a törvényszék... A kárhoztatás miatt megkeményedett szívet sok esetben meglágyítja Krisztus szeretete” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lányomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 62-63. o.).

„A rabszolgaság, a kasztrendszer, a faji előítélet, a szegények elnyomása, a szerencsétlen sorsúak elhanyagolása – mindezeket keresztényietlen hozzáállásnak nevezte, amelyek komolyan veszélyeztetik az emberiség jólétét. Az Úr arra hívta el egyházát, hogy az efféle gonoszságokat eltörölje” (A Generál Konferencia akkori elnöke, A. G. Daniells beszéde Ellen G. White temetésén. *Life Sketches of Ellen G. White*. 473. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Számptalan ember, csoport és szervezet igyekszik enyhíteni a világban meglévő nehézségeken. Ebbe a munkába milyen egyedi erőt, meglátást, forrást vihet a Hetednap Adventista Egyház?
- 2) Fel tudunk idézni olyan alkalmat, amikor a gyülekezetünk bátorított bennünket valamire, támogatást nyújtott? Ennek a tapasztalatnak az alapján hogyan tudunk mi is bátorítani másokat?
- 3) Az igazságtalanság és a szegénység enyhítésével kapcsolatban milyen kezdeményezésekről tudunk, amelyeket ma a Hetednap Adventista Egyház világszerte végez? Hogyan járulhatunk hozzá az egyháznak ehhez a tevékenységéhez?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten valóban arra hívja a keresztényeket, bennünket, hogy mások szolgálatára álljunk, segítsünk a megsebzetteken, a szenvedőkön, az elnyomottakon. Mindannyiunknak van egyéni felelősségünk ezen a téren, de sokkal eredményesebbek lehetünk, ha együttműködünk a segítségnyújtásra összpontosító közösségként, egyházi családként.

A KÜZDELEM VÉGE

„Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya” (Jel 15:3)!

„A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása... A trón felett feltűnik a kereszt. Körképszerűen felsorakoznak Ádám megkísértésének és bukásának jelenetei, és a nagy megváltási terv egymást követő eseményei...

Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál...

Az a nagy áldozat, amelyet az Atya és a Fiú az emberért hozott, világoosan tárul a világegyetem elé. Ütött az óra, amikor Krisztus elfoglalja jogos helyét, és fejedelemségek, hatalmasságok és minden néven nevezhető méltóságok fölé magasztosul. A reá váró örömmert – hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát – nem törődve a gyalázattal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok táborára meghall, ezt mondja: »Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.«

Sátán romboló munkájának mindörökké vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemenek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátólól és kísértéseitől. »Nyugszik, csöndes az egész föld. [Az igazak] ujjongva énekelnek« (Ézs 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 568-574. o.).